

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΟΥ CONAN DOYLE

Είταν ένα βράδυ σκοτεινό και παγωμένο. Ή ομίχλη άπλωνόταν διάπεραστη Τά μεγάλα σπίτια του δρόμου είχαν θεσοκότεινα, έκτις από ένα, δπου τρία παράθυρα, στο δεύτερο πάτωμα, έλαμπαν με μιά λάμψη καταληρητική.

Έκει κατοί ούσε ο Φράνσις Περικόρντ, διάσημος εφευρέτης και ηλεκτρομηχανικός.

Αν οι διαβάτες μπορούσαν να ρίξουν στο δωμάτιο ένα βλέμμα αδιάκριτο, θά έβλεπαν δυό ανθρώπους μέσα. Ο ένας, ο Περικόρντ, μ' ένα πρόσωπον σάν δρυσο, με μέλη γωνιώδη και μαύρα μαλλιά που φανέροναν την κελτική καταγωγή του· ο άλλος ο Τζέρεμυ Μπρόουν, ο φημισμένος μηχανικός. Συνεργαζόντουσαν από καιρό σέ διάφορες εφευρέσεις. Ή δημοσυγική μεγαλοφυΐα του ενός είχε ένισχυθεί πολύ από την πρακτική ικανότητα του άλλου.

Αν ο Μπρόουν βρισκόταν τόσο άργά στο εργαστήριο του Περικόρντ είταν επειδή εκείνο τό βράδι έπρόκειτο να γίνει μιά δοκιμή ή όποια θά έκρινε περί της επιτυχίας ή της άποτυχίας μιάς νέας εφευρέσεως των, στην όποια καταγινόntonουσαν τότους μήνες τώρα.

Είταν κ' οι δυό καθισμένοι γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι σκούρο, λερωμένο, καταφαγωμένο από τά όξέα και πιασμένο από πελώριες δαμιζάνες, συμπυκνωτήρες, βολταικές στήλες, διάφορες μομπίνες και χονδρούς όγκους πορσελάνης για την παρεμπόδιση των ρευμάτων. Στή μέση αυτου του μπερδεμένου σορού είταν ένα πρωτοφανές, μηχάνημα, που γυρονόσε βομβώντας κι άπάντα στο όποιο οι δυό σύντροφοι είχαν καρφώσει φλογερά τά βλέμματά τους.

— Και τά φτερά, Μπρόουν; ρώτησε ο Περικόρντ.
— Είνε πολύ μεγάλα και δέ μπόρσασε τά φτερά. Έχουν δυόμισθ μέτρα κοντά μήκος κι ένεννηνα ένκατοστά πλάτος, αλλά ο μοτέρ είνε άρχαιά δυνατός για νά τά θέσει εις κίνησιν.

Ο Περικόρντ άπλωσε τό νευρικό κ' ίσχυό χέρι του και πάτησε ένα κομπι που κανόνιζε τή μηχανή. Άρχισε να γυρίζει πιο γρήγορα και σέ λίγο σταμάτησε. Έσπρωξές κατόπι ένα έλατήριο κ' ή μηχανή άρχισε κάλι να γυρίζει.

— Αυτό που κάνει ή πέτρα, παρατήρησε ο Περικόρντ, δέ φέρονει κανένα στην ανάγκη να δαπανά τάς μυϊκάς του δυνάμεις· δέν έχει παρά νά κάθεται ήσυχος και νά έξυμνηρεται από τή διανόηση του....

— Χάρη στο μοτέρ μου, είπε ο Μπρόουν.
— Χάρη στο μοτέρ μας, διόρθωσε ο άλλος ξερά.

— Βέβαια, συνέληρωσε ο σύντροφός του μ' άνυπομονησία, ο μοτέρ τόν όποιον έσύ εμπνευστήρας κ' έγω τόν έφτιαξα. Όνομασε τον όκος θέλεις.

— Τόν όνομάζω μοτέρ Μπρόουν-Περικόρντ, είπε ο εφευρέτης και τά μάτια του έλαμψαν από μίσος, έσύ άσυχολήθηκες με τίς λεπτομέρειες, ένψ ή άρχική ιδέα άνιχε σέ μένα. Είνε δική μου, δική μου μόνο.

— Δέ φτάνει μόνο μιά άφηρημένη ιδέα για νά κάνει ένα μοτέρ να κουνιέται, παρατήρησε ο άλλος θυμωμένος.

— Μά γιαυτό άκριβώς συνεταιριστήκα μαζί σου, άντέτεινε ο Περικόρντ, παίζοντας με μαγιά τά δάτυλά του άπάνω στο τραπέζι, έγω εφευρίσκα, έσύ κατασκευάζεις.

Ο Μπρόουν δάγκωσε τά χείλη του, μά μαντεύοντας πός θά είταν άνωφελές νά φιλονεικήσει, ξανάφερε τήν προσοχή του στο μηχάνημα που ένινεϊτο δισραχός.

— Δέν είνε ύπέροχο! είπε με θαυμασμό ο Περικόρντ.

— Είνε ικανοποιητικό, διόρθωσε ο Άγγλοσάξων πιο φλεγματωκά.

— Είνε πηγή άθανασίας!

— Είνε πηγή χρήματος.

— Θά γράψει τά όνόματά μας δίπλα στα όνόματα των Μούκολ-φίτρων.

— Δίπλα στο όνομα του Ρότσιλιντ, έλπίζω.

— Όχι, όχι! Μπρόουν, παίρνεις τά πράγματα πολύ πεζά. Ή πραγματική μας άνταμοιβή θά είνε ή εύγνωμοσύνη του άνθρωπίνου γένους...

— Όσο για μένα, σού τή χαρίζω. Είμαι ένας άνθρωπος πρακτικός. Μά τώρα πρέπει να δοκιμάσουμε τήν εφεύρεσή μας.

— Που;

— Κι' έγω άκριβώς γι' αυτό θά ήθελα να σού μιλήσω.

— Άν δοκιμάσαμε τό μηχάνημα στην έξοχή;

— Άκου έχω νά σού προτείνω κάτι: ο άδελφός μου έχει μιά ιδιοκτησία στο Σοπισέες, άπάνω στους λόφους, κοντά στο Μπίτσου Χήντ. Καθώς θυμωμά υπάρχει κοντά στο σπίτι ένας σιτοβολών εύρύχωρος κ' ύψηλός. Ο άδελφός μου λείπει τώρα στη Σκωτία κ' έχω έγω τό κλειδί της ιδιοκτησίας. Άς μεταφέρι ουμε αύριο τή μηχανή και εκεί και τή δοκιμάσουμε μεσ' στο σιτοβολώνα.

— Όραία.

— Έχει τραίνο για τό Ήστμπορν στη μιά.

— Θα είμαι στο σταθμό.

— Πάρε σού τό μοτέρ, θά φορτωθώ τά φτερά, είπε ο μηχανικός σηκωνόμενος. Θά δούμε αύριο άν κινήγούσαμε μιά χιμαίρα ή άν έκίναμε τή τύχη μας. Σέ

περιμένα στη μία από σταθμό.
Κατέβηκε γοργά τη σκάλα και δέν άρχισε να χαθή μέσα στο πλήθος των ανθρώπων που κυκλοφορούσε.

Η άλλη μέρα ξημερώσε άνοιχτική μ' ένα όρατο άνοιχτογάλαζο ουρανό όπου κυλούσαν συννεφιασμένα λευκά κατά τις έντεκα μορφούσε κανείς να δει το Μπρόουν να μπαίνει στο Γραφείο των Έρευσών και Διαλλάξεων, μ' ένα ουλό από σχέδια και ύπολογισμούς σε περγαμινές κατ' άπ' την άμιασήλη. Στις δύοδεκα βγήκε λάμποντας φως, άνοιξε το χαμητοφύλακιο του και έβραλε μέσα με περισιση φροντίδα ένα μικρό φύλλο χαρτίου άπισμιου. Στη μία παρά πέντε έφτανε με άμαξι στο σταθμό της Βικτωρίας. Ο άμαξις κατέβασε άπ' τ' άμαξι δύο τεράστια πακέτα, τυλιγμένα προσηκτικά που έμοιαζαν με χαρακτηρισούς και τό ποια έμπροσθεν στις φροντίδες του έπιθεωρητού της άμαξοστοιχίας. Ο Περικόρντ βρισκότανε κιάλας έκει.

— Τι γίνεται ; ρώτησε.
— Αντι άπαντήσεως ο Μπρόουν του έδειξε τ' άπακέτα του.
— Κ' έγω φοβήσα το μοτέρ στην άποθήκη, έξήγησε ο Περικόρντ. Κι' άπευθυνόμενος προς τον οδηγό έπροσάρθε :
— Προσέδεξτε έξαιρέτως γ' αυτά τ' άπακέτα γιατί έχουν μέσα μηχανήματα εύθραστα και μεγάλης άξιας. Τώρα μπορούμε να φύγομε με τη συνείδησή μας ήσυχοι.
— Όταν έφθασαν στο Παρλιμενόν ο πολύτιμος μοτέρ φορτώθηκε σ' ένα λεωφορέο, μαζί με τ' άφτερά.
Το σπίτι—ο σκοπός του ταξιδιού του—είταν ένα κοινό κτίριο, περιτοιχημένο από σκαίλους κι' από κήπους.
Με τη βοήθεια του άμαξι οι ταξιδιώτες μετέφεραν τις άποσκευές των στη σκοτεινή τραπεζαρία του σπιτιού. Ο ήλιος έδνε όταν τό το μακρινό κύμα των τροχών του άμαξιού που τους είχε φέρει τους άνάγγειλε ότι έπιτέλους ήσαν μόνοι.
Ο Περικόρντ είχε άνοιξη τ' άπακέτα και τό άδύνατο φως τού βραδού έπεφερε άπάνω στις χρομιαστές πλάκες του δοματίου. Ο Μπρόουν έβγαλε ένα μαχαίρι κι' έκοψε τους σπείγγους των δειγμάτων. Δύο μεγάλα φτερά κίτρινα παρουσιάστηκαν. Τά έστήριξε με προσοχή άπάνω στον τοίχο. Άνοιξε κατόπιν ένα δέμα που περιείχε μια μεγάλη ρόδα, ένα άλλο που περιείχε διάφορα λουράκια και τέλος τό δέμα με τό μοτέρ.

Ενώττωσε πριν προσηκώσει οι δύο άντρες να έφραμώσουν όλα τ' άκομμάτια. Άναψαν τη λάμπα κι' έξακολούθησαν να στήνοντες τους κοχλίες, να καρφώνουν τ' άκαρτιά και να κάνουν τις τελευταίες προετοιμασίες.

— Έπιτέλους έτοιμο ! φώναξε ο Μπρόουν κίνοντας πίσω γιά να δει καλύτερα.
Ο Περικόρντ δέν ελε λέξη άλλα τό προσώπο του φωτίστηκε από περηφάνεια κι' έλάλιδα.
— Τώρα άς φάμε, ελε ο Μπρόουν άπόλόνοντας μερικέδες προμήθειες.
— Όχι, τρώμε κατόπιν.
— Θα φάμε άμέσως ; έρω πεθαινω της πείνας.
Και ο βασις μηχανικός έφαγε με έξαιρέσιμη ύδρεση, ενώ ο σύνητροφός του μ' άνευρηνοσσία άρχισε να κόβη βόλτες στο δομάτιο με τ' άχέρια συνσφιγμένα.
— Και τώρα, οι δύο μας, ελε ο Μπρόουν πετώντας άπό τό τραπέζι τ' άφύουλα. Ποιός θ' άνιβή τό μηχανήμα ;
— Έγώ ! φώναξε ο Περικόρντ.
— Μά είν' επικίνδυνο. Δέν ξέρουμε άκριβώς πώς θ' λειτουργήση τό μηχανήμα.
— Άδιάφορο !
— Δέν πάσχει λόγος γιά τρέξιμιν μπρός στο θάνατο.
— Τότε τι θέλεις να κάνωμε. Έντοπιός πείμιν κιάποιος από τούό δύο μας να παρακινδυνώση.
— Μπά ; ο μοτέρ μας θ' δουλέυει έπίσης καλά άν τουό βάζωμε άπάνω άποδοθήποτε άντικείμενο.
— Άλλήθεια, παραδέχτηκε ο Περικόρντ.
— Έχομε τοβήλα κι' ένα σακκι' γιαντί να μη γεμίσωμε τό σακκι με τοβήλα και να τό βάλωμε στη θέση μας στο μηχανήμα.
— Ώρατια ιδέα !
— Πάμε, τότε.

Έβγχαν κι' οι δύο έξω, συναποκομίζοντες τ' ά διάφορα κομμάτια του μηχανημάτος των. Τό φεγγάρι έλαμπε, κρύο και διαγέζε, άν και κάθ' τόσο κανένα σύννεφο τό σκέπαζε. Οι σύννεφοι σταθήκαν μιά στιγμή γιά τ' άφορητοσπίνο, πριν μπειν μέσα στο οτιοβόλιον, άλλα δέν άκουσαν παρά τό θρόμβο των χωμάτων και τό μακροσμένα γαυγίσματα ενός σκύλου. Ένώ ο Μπρόουν γέμισε τό σακκι με τοβήλα ο Περικόρντ έφερε από την τραπεζαρία διάφορα άντικείμενα τά ποια μπορούσαν ν' χραισαστούν.

Όταν όλα έτοιμάστηκαν έκλεισαν την πόρτα του οτιοβόλιου κι' έβαλαν μιά λάμπα άπάνω σε μιά κάσα άδειανη. Ο Σακκίος με τ' ά τοβήλα τοποθετήθηκε άπάνω σε δύο κριβάντες δεμένους στη μεγάλη ρόδα. Τά μεγάλα φτερά, τά στήματα και τό κοτυ με τό μοτέρ προσεδέθησαν κατόπιν στη ρόδα. Τέλος προσέδεσαν στό κάτω μέρος του σάκκου ένα τιμόνι που έμοιαζε σάν ούρα ψαριού. Τό μηχανήμα τώρα έμοιαζε σάν μιά κόφρα με φτερά στά πλάγια και με τιμόνι στο κάτω μέρος μέσα στην όποια ύπηχε θέση γιά τό μοτέρ και γιά δύο έπιβάτες.

Ο Μπρόουν κίνησε ένα έλατήριο. Τά τεράστια κίτρινα φτερά μισάνοιξαν μ' ένα σπασμαδικό κρότο, ξανάκλεισαν, ξανάνοιξαν, έπειτα χτύπησαν με δεύτερη φορά, γιά τρίτη μ' ένα ήχο που δού πήγανε γίνοντας πιο ζωηρός, στο τέτατο χτύπημα ο σακκίος με τ' ά τοβήλα ταλαντεύθηκε άπαιω στους κριβάντες, σ' ά είματω ύψω

θηκε λίγο γιά να ξαναπέση όταν τό έχτο χτύπημα τον έσήκωσε άρτιακι. Η μηχανή στεκότανε και σφιγορριζε σιά γιά σιά ένα μεγάλο άχαιο πουλί.
Οι δύο άντρες έμειναν γιά μιά στιγμή άκίνητοι και σιωπλίοι. Τέλος ο Περικόρντ ύψωσε τ' άχέρια του προς τον ουρανό...
— Προχωρεί ! φώναξε. Ο μοτέρ Μπρόουν—Περικόρντ προχωρεί, ύφώνεται !...
Και μέσ' στη χαρά του άρχισε να χορεύη σάν τρελλός, ένθ' ο Μπρόουν σφιγμένο με χαρά.

— Μπρόουν, κοιτάζε πώς ύφώνεται κανονικά και πώς τό πηδάλο διευθύνει καλά. Πρέπει, αούτιο κιάλας να πάρουμε τό δίπλωμα έρεσιτεχνίας.

Τό πρόσωπο του Μπρόουν σκοτεινίωσε.
— Είνε παρημένο, ελε μ' ένα βισμερό χαμόγελο.

Ο Περικόρντ άρχισε να ούρλιάση.

— Ποιός τολμήσε να παρουσιάση στην Έπιτροπή τ' ά σχέδια της έμπνεύσεώς μου ;
— Έγω, σήμερα τό πρωί...
— Και πήρες δίπλωμα έρεσιτεχνίας γιά τό μοτέρ ; Στ' όνομα τίνος ;

— Στο δικό μου ; μου φαίνεται πώς ελεχ τό δικαίωμα...
— Ά ! καλήνύχτωσε ! φώναξε ο Περικόρντ ! Κλέφτη ! ληστή ! Μου έκλεψες την έμπνευσή μου ! Θέλες να σφετεριστής την τιμή που μου άνήκει. Θα μου δώσεις τό δίπλωμα, άκούς, γιαντί άλλιώτες σου κόβω τό λαμό γιά να στο πάρω...

Τά μάτια του πετούσαν άστραπέδες και τ' ά χέρια του στρεφόντουσαν με λύσσα. Ο Μπρόουν εταν θαρράλος κι' έν τούτος όπισθοχώρησε ένθ' ο άλλος τραβήδε κατ' άπάνω.

— Κάτω τ' ά χέρια ! ελε βιάζοντας ένα μαχαίρι από την τσέπη του. Άν μ' άγγίξεις θ' άρνώνθω.
— Απειλείς ! φώναξε ο Περικόρντ, κίτρινος από την λύσσα του. Είσαι ένας δολοφόρος όπως είσαι ένας κλέφτης !... Δόσε μου τό δίπλωμα !
— Όχι !

— Μπρόουν, ακόμα μιά φορά, δόστο μου !
— Δέ στο δίνω ! Η έργασία ελε δική μου.

Ο Περικόρντ ώρησε σ' ά θηριο άπάνω του και τον έπιασε, μ' ο Μπρόουν με μιά δυνατή προσπάθεια απαλλάχτηκε από τό σφιγμό του και έκανε πίσω μ' ακούνητους στην άδειανη κάσσα που εταν η λάμπα κι' έπεσε. Η λάμπα έπεσε γύρω κι' έβουσε. Ο οτιοβόλιον βυθίστηκε μέσα στό σκότη. Μόνο μιά άχτίδα του φεγγαριού περνώντας μέσ' από μιά χαραμάδα έπεφερε τ' ά μεγάλα φτερά του μηχανημάτος,

— Θα μου δώσεις τό δίπλωμα, Μπρόουν ;
Καμιά άπάντησις.

— Θα μου δώσεις τό δίπλωμα, ναι ή όχι ;
Καμιά άπάντησις. Κανένας κρότος εκτός από τό βόμβο της μηχανής. Ο Περικόρντ με την καρδιά παγωμένη από άγονία άρχισε να ψάχνη ψηλαφητά μέσ' στο σκοτάδι, όταν τ' ά δάχτυλα του άκούηπσαν σ' ένα χέρι. Τό θυμό του διαδέχτηκε μιά φριχή που τον έκανε να τρέμη. Άναψε ένα σιγάτο, βόηκε τη λάμπα και την άναψε.

Ο Μπρόουν εταν έπαλκίμενος κάτω. Ο Περικόρντ τον άρπάξε με τ' ά χέρια του και τον σήκωσε. Έξήγησε τότε τη σιωπή του. Ο δυστυχής ελε πέσει με τό δέξι του χέρι στραμένο προς τό στήθος του, και λόγω του ίδιου βάρους του τό μαχαίρι που κρατούσε βυθίστηκε μέσ' στο σώμα του. Πέθανε χωρίς να βγάλη ένα στεναγμό. Ο Περικόρντ κάθωσε στην άκρη της κάσας, κοιτώντας μπροστά του σ' ά κανώνιμενος, ένθ' ο μοτέρ Μπρόουν—Περικόρντ βούιζε πετώντας πάνω από τό κεφάλι του. Έμεινε έτσι μερικά λεπτά, μερικέδες ώρες ίσως. Χίλια τρελλά σχέδια περιούσαν από τό κεφάλι του. Ελε γίνε άκούσιος ή άφορησί το θανάτου του συντροφού του, με ποιός θ' άν έπίστευε. Τά ρούχα του εταν μοσιδικά στο άιμα : όλα έστρέφοντο εναντίον του. Καλλίτερα θ' ετανε να φύγει. Άν έπορθε να έξαφανίσωι τό πτώμα, ή φυγή του θ' εταν πιο εύκολη. Μιά παρόδοξη ιδέα πέρασε άξαιφά από τό μυαλό του, καθώς κοιτούσε την μηχανή που άρχισε να κατεβάνη. Μπορούσε άν έβραζε μέσα σ' αυτή τό πτώμα στο συντρόφου του και την άφινη να πετάξη στο ύπαιθρο να γλυτώση κάθε καταδίωξη.

Άνοιξε την πόρτα και μετέφερε τό πτώμα του φίλου του έξω στο φως της σελήνης. Λίγο μακρότερα βρισκόταν ένας γλαφος. Όταν ο Περικόρντ έφθασε στην κορυφή του άπόθεσε εκεί τό πτώμα με σεβασμό.

Έπειτα ξαναγύρησε φέροντας τη ρόδα, τό μοτέρ και τ' ά φτερά. Με τ' ά δάχτυλά του που έφραμαν πέρασε γύρω από τό στήθος του νεκρού τη ρόδα. Έπειτα στούς άρούς της ρόδας έφάρμοσε τ' ά φτερά. Από κάτω κέρμασε τό μοτέρ γιά τον ένομο με τη ρόδα με τ' ά στήματα. Επί ένα δύο λεπτά τ' ά μεγάλα φτερά κουνιόντουσαν και χτυπούσαν, έπειτα τό πτώμα άρχισε να σαλεύη, με μικρά άνάηδηματα, σηκώθηκε σιά σιά και άρχισε να ύφώνεται. Ο Περικόρντ δέν χρησιμοποίησε τό πηδάλο, με έστρεψε τό μπροστινό μέρος της μηχανής προς τό βορέα. Σε λίγο ή μηχανή και τό πτώμα βρισκόντουσαν στον διάστημα, ξεπερνώντας τις άντικυβέν άχτες και πετώντας προς τον Άκεανό. Ο Περικόρντ την κοιτάζε ν' άπομακρύνεται ως δτου χάρθηκε στο σκοτάδι σκαι τη νύχτα.

Έ ένα άσυλο φρενοπαθών της Ν. Υόρκης βρίσκεται κλεισμένο έν ότομο του όποιου άγνοούν τόνομα και τ' άν κατηγόνη. Η γιαντί σμφερνοούν ότι ο δυστυχής αυτός έχασε τό λογικό του σκεπτική δυνατής πτώσεως, της οποίας δέ μπορούν να καθορίσουν τη φύση.

Είνας ο Περικόρντ...